Sadhu Sunda Sing - Modrosti

Sadhu Sundar Sing

Lačne ptice

Nekoč sem, med potepanjem po gorah, naletel na štrleče skalovje in ko sem se usedel na najvišji kamen, da bi počival in opazoval dolino, sem v krošnjah dreves zagledal gnezdo. Mlade ptice v gnezdu so glasno kričale. Nato sem videl mamo, ki se je vračala s hrano za svoje mladiče. Ko so zaslišali šumenje njenih kril in v bližini začutili njeno prisotnost, so še glasneje zakričali in na široko odprli kljune. Ko pa jih je mati ptica nahranila in spet odletela, so utihnili. Ko sem se spustil nižje, da bi jih pobliže pogledal sem videl, da novoizleženi ptiči še niso odprli oči. Ne da bi sploh videli svojo mamo so odprli svoje kljune in prosili za hrano kadar koli se je približala.

Ti ptiči niso rekli: 'Ne bomo odprli kljunov, dokler ne bomo jasno videli svoje mame in tudi videli, kakšno hrano nam ponuja. Mogoče sploh ni naša mati, ampak nevaren sovražnik. In kdo ve, ali nas hranijo s pravo hrano ali s kakšnim strupom?« Če bi razmišljali tako, ne bi nikoli odkrili resnice. Še preden bi bili dovolj močni, da bi odprli oči, bi umrli od lakote. Niso pa dvomili o prisotnosti in ljubezni svoje matere. In tako so po nekaj dneh odprli oči in se razveselili, ko so jo zagledali zreven. Iz dneva v dan so postajali močnejši in se razvijali v obliko in podobo svoje matere in kmalu so se lahko povzpeli visoko v svobodo neba.

Ljudje se imamo pogosto za najbolj vzvišena živa bitja, toda ali se lahko česa naučimo od teh navadnih ptic (Job 12,7)? Pogosto dvomimo o resničnosti in dobrohotni / ljubeči naravi Boga. Toda Učitelj je rekel: 'Blagor tistim, ki niso videli, a verujejo (Jn 10,29).' Kadarkoli odpremo svoje srce Bogu, prejmemo duhovno hrano in rastemo vedno bolj podobni Bogu, dokler ne dosežemo duhovne zrelosti. In ko enkrat odpremo svoje duhovne oči in zagledamo Božjo navzočnost, najdemo neopisljivo in neskončno blaženost.

Dharma

'...Čeprav je bila moja družina Sikh, smo zelo spoštovali hindujske spise. Moja mama je bila živ zgled ljubezni do Boga in predana sledilka hindujskih naukov. Vsak dan se je zbudila pred zoro, se pripravila na ritualno kopel s hladno vodo in brala Bhagavad Gito ali enega od drugih spisov. Njeno čisto življenje in popolna predanost sta name vplivala bolj kot na preostalo družino. Že od najzgodnejše mladosti mi je vtisnila eno pravilo nad vsemi drugimi: ko sem se prebudil iz spanja, je bila moja prva dolžnost moliti k Bogu za duhovno hrano in blagoslov. Šele takrat sem lahko prekinil nočni post. Včasih sem nasprotovala temu pravilu in vztrajala, da je treba najprej zajtrkovati, a mama ni nikoli popustila. Običajno mi je globoko v dušo vtisnila s prepričevanjem, ko je bilo treba pa na silo, tole pravilo: Najprej išči Boga in šele potem se obrni k drugim stvarem...«

Pet svetih mož

'...Srečal sem še enega sadhuja, ki je opravljal pokoro. Noge je imel zvezane z vrvjo

in z glavo navzdol je visel na veji drevesa. Ko je končal telovadbo in je počival pod drevesom, sem ga vprašal: 'Zakaj to počneš? Kaj je namen takšnega mučenja?' Odgovoril je: »Ljudje so zelo začudeni ko me vidijo na drevesu viseti z glavo navzdol, toda ne pozabite, da je Stvarnik položil vsakega otroka z glavo navzdol v maternico njegove matere. To je moja metoda služenja Bogu in pokore. V očeh sveta je to neumnost, toda v tej vaji opominjam sebe in druge, da smo vsi vezani na greh in živimo življenja, ki so v Božjih očeh izkrivljena. Vedno znova poskušam stati na glavi, dokler na koncu ne stojim pokončno pred Bogom.«

'Res je, da je svet obrnjen na glavo in njegove poti so sprevržene. Toda ali lahko sploh upamo, da se bomo popravili z lastno močjo? Ali se ne bi raje obrniti k Bogu, ki edini lahko popravi kar je narobe in nas osvobodi zlih misli in želja?...'

Maja

'' Njegov oče je zaskrbljen. Vpraša Sundarja: 'Zakaj se obremenjuješ z verskimi vprašanji? Izpahnili boš svoj um in uničili svoj vid?' Fant odgovori: 'Moram imeti santi. Moram imeti mir.'...

Svetnik

Nekoč, pred mnogimi leti, je živel svetnik, ki je po opravljenih vsakodnevnih dolžnostih odšel v jamo v džungli, da bi več ur molil in meditiral. Nekega dne se je zgodilo, da je šel mimo jame filozof. Ko je našel svetnika na kolenih je najprej osuplo obstal. Nato se je povzpel do vhoda v jamo in nežno potrkal, toda svetnik je bil tako zatopljen v kontemplacijo, da ni odgovoril. Filozof je čakal vsaj pol ure in je hotel oditi, ko je svetnik vstal in ga povabil naj sede. Oba sta nekaj trenutkov molčala. Potem je filozof prekinil tišino.

Filozof: Ali veste, da ta jama slovi kot roparski brlog?

Svetnik: Da, Gospod, to zelo dobro vem. Ta jama je zbirališče razbojnikov, vendar je za mene tudi zatočišče. Ko sem v mestu med toliko ljudmi in ko končam svoje delo in želim moliti in premišljevati, najdem ovire in prepreke, ki me motijo in ovirajo moje bogoslužjem, tako da ne jaz ne drugi nimamo nobene prave koristi od mojih duhovnih vaj. Zato se umaknem od vrveža mestnega življenja v ta miren kraj in tukaj počivam v navzočnosti svojega Boga ter ga častim v lepoti njegove svetosti. Tu preživljam svoj čas in z molitvijo posredujem za druge. Ta duhovna vaja je prinesla veliko dobrega ne samo meni, ampak tudi drugim.

Ta kraj roparji pogosto obiskujejo, vendar me nikoli ne vznemirjajo. Eden od njih mi je nekoč rekel: 'Glej, častiti svetnik, nismo slepi in neumni. Ropamo tiste ljudi, ki, čeprav se ne imenujejo roparji, vseeno ropajo druge v enaki meri kot mi.«

Ne bom jih prijavil oblastem, ker vem, da jih svetna oblast ne more spremeniti. Lahko jih samo kaznuje in še bolj zakrkne njihova srca. Prosim pa Boga, ki jih lahko spremeni in jim da novo življenje. Nekateri med njimi so se že spremenili in postali pošteni državljani. Tako se po božji milosti moje duhovno delo v tej samoti opravlja tako, kot bi bilo opravljeno med množico.

Filozof: Ali res verjameš, da pomagaš drugim, če tukaj sediš v tišini in moliš?

Svetnik: Nekateri enačijo budnost in molitev z lenobo in malomarnostjo. To je narobe. Pravzaprav pomeni potapljanje v ocean resničnosti in iskanje biserov Božanske resnice, ki ne bodo obogatili samo potapljača, ampak tudi druge. Tako kot potapljač med potapljanjem zadrži dih, tako se človek kontemplacije in molitve zapre v sobico tišine, daleč od nemira hrupnega sveta. Takrat je sposoben moliti s Svetim Duhom od zgoraj, brez katerega je nemogoče voditi duhovno življenje.

Moj pomen je jasen. Bog deluje v tišini. Nihče ga ni nikoli slišal govoriti ali narediti zvoka. Da bi se njegov glas slišal, ga moramo čakati v tišini. Nato bo On brez zvoka besede spregovoril duši v skrivni sobici srca. Ker je On sam duh, govori z dušo v duhovnem jeziku, jo napolni s svojo prisotnostjo in jo na koncu ponovno oživi in za vedno okrepi.

Filozof: Tišina je pomembna. Tudi jaz vem, da če se ne osredotočim v tišini, ne morem razmišljati. Nisem pa prepričan o tvojem tihem Bogu. Kakšen dokaz imate o njegovem obstoju?

'*Svetnik:* Ne pozabite, da čeprav milijoni doživljajo njegovo navzočnost, On obstaja nad vsem človeškim razumevanjem. Prebiva le v srcu tistih, ki imajo vero otroka. Tako kot položimo roko k ognju in izkusimo toploto ognja dokazujemo obstoj ognja, tako je izkušnja Boga v duhu edini močan in trden dokaz njegovega obstoja. Poznam žensko, ki jo je učiteljica, ko je bila stara dvanajst let, učila o Bogu in njegovi ljubezni. To je bilo prvič, da je slišala o Bogu, a ko je njena učiteljica spregovorila je rekla: 'Da, to sem že vedela. Samo njegovega imena nisem vedela.«

Filozof: Zakaj pa se odrekaš svetu? Ali sovražite svet in se imate za boljšega od drugih?

Svetnik: Ne sovražim sveta in nikoli se ne bi upal imeti za višjega od drugih - naj me Bog tega varuje. Jaz sem samo šibak in grešen človek, toda milost me rešuje in mi pomaga. Niti svetu se nisem odrekel. Odrečem se samo njegovemu zlu in vsemu v sebi, kar ovira moje duhovno življenje.

Dokler smo na tem svetu, se mu je nemogoče odpovedati (ali se do njega odmakniti ali pobegniti). Če zapustimo mesto in gremo živeti v džunglo, bomo ugotovili, da je tudi džungla del sveta. Nesmiselno je razmišljati o odrekanju svetu. Nihče se ne more

odreči svetu, razen s smrtjo. Bog nas je postavil na to zemljo, da živimo, se gibljemo in obstajamo. Njegova sveta volja je, da lahko stvari tega sveta uporabljamo na pravi način – da se pripravimo na naš pravi duhovni dom.

Filozof: Če ste tako šibki in grešni, zakaj vas ljudje imenujejo svetnik?

Svetnik: Grški filozof Sokrat je nekoč rekel, da se je v vsem svojem življenju naučil le ene, edine lekcije – namreč, da ničesar ne ve. Kadarkoli so ga ljudje spraševali, kakšna je razlika med njim in drugimi ljudmi, je odgovarjal, da se od drugih razlikuje samo v nečem, sprejel je, da nič ne ve, medtem ko so se drugi trmasto oklepali prepričanja, da nekaj vedo.

Naj si ljudje mislijo, kar hočejo, a jaz nisem svetnik – motijo se. Želim si le intimnosti z Bogom. V občestvu z Njim doživljam mir, ki ga svet ne pozna. Vem, da sem šibak in grešen, a večina ljudi sploh ne ve, da so grešniki. Zato ne poznajo zdravila za svoj greh in umrejo, ne da bi sploh našli mir, ki sem ga jaz našel.

Santi

Sardar Sher Singh je skušal biti obziren in potrpežljiv, saj je čutil, da je deček še vedno iz sebe zaradi izgube matere. Zato se je pogovoru o Sundarjevi nenavadni izkušnji diskretno izognil. Sundar pa je večino svojega časa preživel v samoti in meditaciji, v iskanju pokore in spraševanju, kako bi se odkupil za svoje norčevanje iz Tistega, ki se mu je razodel. Globoko v sebi je čutil, da bo osvoboditev prišla le, če bo pripravljen služiti Jezusu, kot človek služi svojemu gospodarju – in se javno razglasiti za privržence prav tistega bitja, ki ga je javno užalil ...«

Učenjak

'...Tvoja znanost se ukvarja le z materialno resničnostjo, v tem kraljestvu pa lahko uporabiš samo modrost, ki izvira iz ljubezni in spoštovanja. Žalostno je, da si ne jemljete k srcu Učiteljevih besed: 'Če se popolnoma ne spremeniš in ne postaneš kakor otrok, ne prideš v nebeško kraljestvo (Mt 18,3).'...

Znanje

Ker sem bil izgnan iz očetove hiše, sem poiskal nasvet pri svojih nekdanjih učiteljih v misijonski šoli. Poskrbeli so za moje materialne potrebe in mi uredili šolanje v krščanski deški šoli v Ludhiani. Tamkajšnji ljudje so me zelo prijazno sprejeli in me ščitili na vse mogoče načine. Vendar sem bil šokiran, ko sem videl brezbožnost nekaterih študentov in nekaterih lokalnih kristjanov. Verjel sem, da bodo kristjani kakor živi angeli; Na žalost sem se glede tega motil ...«

Romar

…V človekovem srcu je globoko naravno hrepenenje, ki ga ni mogoče potešiti nikjer drugje kot v Bogu. Naš obstoj na tem svetu je vaja, priprava na najgloblje stanje duhovne komunikacije. Toda večina nas, zatirajoč svoja najgloblja hrepenenja in prezirajoč Boga, išče zadovoljstvo v tem svetu. Takšna pot lahko vodi le v obup ...«

Božja Prisotnost

Iskalec: 'Sadhu, jaz iščem notranji mir, a številne religije in filozofije, ki sem jih preučeval, me navdajajo samo z dvomi in vprašanji. Sploh nisem več prepričan, če Bog obstaja. Mi lahko pomagaš najti duhovno resnico?

Sadhu: 'Samo norec pravi v svojem srcu 'Ni Boga.' (Psalm 53,2) Takšna misel ne pove ničesar o obstoju ali neobstoju Boga, temveč le o lastni duhovni slepoti skeptika in nezmožnosti prepoznavanja Boga ...'

Kosec in ničvreden kamen...

Iskalec: Kako naj torej najdem pot do duhovne resnice in spoznanja Boga?

Sadhu: Bog iskalca nikoli ne odvrača s tem, da obsoja njegova ali njena verovanja kot napačna. Namesto tega dovoli vsakemu človeku, da postopoma prepozna duhovno zmoto ali resnico. Obstaja zgodba o ubogem kosilcu trave, ki je v džungli našel čudovit kamen. Pogosto je slišal, da ljudje najdejo dragocene diamante, zato je mislil, da mora biti eden izmed njih. Odnesel ga je k draguljarju in mu ga z veseljem pokazal. Ker je bil draguljar prijazen in sočuten človek je vedel, da če koscu trave malomarno pove, da je njegov kamen ničvredno steklo, slednji temu bodisi ne bo verjeti ali pa bo padel v depresijo. Namesto tega je draguljar moškemu ponudil nekaj dela v svoji delavnici, da bi lahko bolje spoznal drage kamne in njihovo vrednost.

Medtem je človek svoj kamen hranil varno zaklenjen v sefu. Nekaj tednov kasneje je draguljar moškega spodbudil, naj prinese svoj kamen in ga pregleda. Takoj ko ga je vzel iz sefa in si ga pobliže ogledal, je takoj videl, da je ničvreden. Njegovo razočaranje je bilo veliko, vendar je šel do zlatarja in rekel: »Zahvaljujem se ti, ker nisi uničil mojega upanja, ampak si mi namesto tega pomagal, da sam vidim napako. Če me hočeš bom ostal s teboj in ti zvesto služil, ker si dober in obziren učitelj/gospodar.Tako Bog vrača k resnici tiste, ki so zašli. Ko sami prepoznajo resnico, se voljno in z veseljem predajo poslušnemu služenju.

Avatar

„Bog zelo dobro pozna notranje stanje vsakega človeka in se razodeva vsakemu srcu v skladu z njegovimi potrebami. Za človeka ni boljšega načina za vstop v resnično duhovno življenje kot neposredno srečanje z Bogom. Bog je postal človek in

se je naselil med nami, da se ga ne bi bali kot nečesa strašnega in tujega, ampak bi namesto tega (u)videli, kako je Bog ljubezen ...«

Ljubimci

Bog je ljubezen. V ljubezni je Bog ustvaril ljudi po svoji podobi, da ljubijo svojega stvarnika s srcem in dušo, da se veselijo njegove neskončne ljubezni in se ljubijo. Toda zaradi greha ljubimo ustvarjene stvari. Pozabili smo na izvorno Božjo ljubezen, edino pravo in resnično ljubezen. Toda včasih se zgodi, da nas naša popačena človeška ljubezen pripelje nazaj k Božji ljubezni...'

Karma

'...Pomislite na svetlobo in temo. Tema je odsotnost svetlobe. Enako je z grehom: greh je pomanjkanje dobrega in resničnega. Zlo je strašno, ker se ljudje sebe poženejo v popolno uničenje - obtičali so na skalah zaradi pomanjkanja vodilne svetlobe. To je razlog, da je Mojster, ki je luč, postal učlovečeni Bog. Vsi, ki bodo videli to vodilno luč in sledili poti, ki jo vodi, bodo zagotovo prispeli v blažena nebesa, kjer teme ni več...«

Moksa

„Kdor neha verjeti v človeško dobroto in se zaradi odrešitve obrne na Mojstra, bo prejel pravi mir in duhovno življenje...“

Princ in tat

'...Učitelj je živel na Zemlji kot Sin Človekov. Vsakega izmed nas On zelo dobro pozna. Zavpije nam: 'Zdaj je čas opravičila / odpuščanja / pomilostitve! Zdaj je dan odrešenja.« Če nismo zainteresirani za tako veliko odrešitev, kot nam je zdaj ponujena, nas bodo naši grehi zagotovo obsodili in vodili v smrt

Enost z Bogom

Vsi vemo, da brez vode ne moremo živeti. Čeprav vodo potrebujemo in jo uporabljamo, moramo biti tudi previdni, da se ne potopimo pod njeno gladino. Na enak način gledamo na potrebne stvari tega materialnega sveta, vendar moramo biti zelo previdni. Bog je ustvaril stvari za ljudi, da jih uporabljajo. Toda ne smemo se potopiti vanje, drugače bomo utopili dih molitve in umrli ...«

Če zanemarimo molitev...

Sadhu: Nekoč je ženska potovala po gorski poti z otrokom v naročju. Otrok je zagledal čudovito rožo in se tako nepričakovano sunkovito pognal naprej iz materinega naročja, da je umrl in padel spodaj na skale. Ali ni jasno, da se življenje in varnost nahajata na materinih prsih, ne v očarljivih rožah? Mnogi, ki se podajo iskati

resnico, storijo isto. Zagledajo nek minljiv in očarljiv užitek in pozabijo na duhovno mleko, ki ga zagotavlja Bog, darilo, ki prihaja z večjo ljubeznijo, kot jo more dati katera koli mati, ter skočijo v svet in se izgubijo.

Če ne skrbimo in ne negujemo drevesa ali grma, ki daje dober sad ali lepo cveti, bo (z)raslo divje in na koncu ne bo ne lepo ne uporabno. Enako je z vernimi ljudmi: če zanemarimo molitev in dovolimo, da naš duh postane zasanjan/zaspan, bomo oveneli, se vrnili na svoja stara zla/hudobna pota in umrli.

Trije iskalci

'...Za tem se je modrec obrnil k tretjemu romarju, ki je žarel od veselja in izpolnjenosti / zadovoljstva. 'Prijatelj,' je vprašal, 'kaj je skrivnost tvojega veselja in miru?' Romar je odgovoril: »Moje srce je napolnjeno z veseljem in poln sem hvaležnosti Bogu, ki mi je odprl pot, da spoznam njegovo navzočnost in najdem združitev z njim. Naj vedno bolj odpira moje srce, da ga bom lahko ljubil in mu služil z vsem srcem, dušo in močjo, ter da ga bom lahko častil samo iz ljubezni.«

Sama molitev brez dobrih del je prav tako slaba kot dobra dela brez molitve...

Iskalec: Sadhu, tvojemu klicu k molitvi in kontemplaciji se ni mogoče upreti. Ali naj potem vsak zavrača motnje sveta (= stvari tega sveta, ki odvračajo pozornost), da bi lahko živel življenje puščavnika?

Sadhu: Da je molitev sredstvo, s katerim doživljamo Božjo resničnost, to je res. Ko pa je Bog za nas postal živa resničnost, moramo preprosto ljubiti svoje bližnje. Ne moremo drugače. Ko prejmemo novo življenje Duha, začnemo živeti v ljubezni.

In z življenjem v ljubezni smo povsem naravno in veselo motivirani služiti drugim. Bog je ljubezen (1 Janez 4,8) in če živimo v enosti z Bogom, imamo moč in željo ljubiti druge. Služba je duhovna dejavnost, naravni sad ljubezni. Bog, ki je ljubezen, je vedno zaposlen s služenjem in skrbjo za Stvarstvo. Človeška bitja so ustvarjena, da so kot Bog, zato se tudi oni ne smejo nikoli naveličati služiti drugim.

Molitev brez dejanja je prav tako slaba kot dejanje brez molitve. Kokoš nesnica poteši svoj nagon tako, da nenehno sedi v temnem kotu, tudi potem ko ji odstranijo jajca. Enako je s tistimi, ki se oddaljijo od življenjskih nalog in svoj čas popolnoma preživijo v molitvi. Takšno življenje je pusto kakor kokoš na praznem gnezdu.

Zapomnite si, da obstaja velika razlika med tistimi, ki častijo Boga samo z ustnicami, in tistimi, ki to počnejo s srcem in življenjem. Ljudje prepogosto molijo k Bogu v imenu Učitelja, a ga v resnici ne poznajo. Božje ime vzamejo v svoja usta in ustnice, ne pa tudi v svoja srca in življenja. Učitelj nas vodi, da prepoznamo kaj bo proslavilo Boga in koristilo drugim. Če živimo v Učitelju in Učitelj živi v nas, potem naše molitve

obrodijo sadove.

Ne upirajte se zlu ...

Iskalec: 'Zakaj bi svoje duhovne blagoslove delili z drugimi, ko pa se nam ljudje tako pogosto posmehujejo in nas zasmehujejo?'

Sadhu: Učitelj je rekel: 'Ne upiraj se zlu (Matej 5:39).' Nekoč je predan indijski kristjan molil v samoti v svoji hiši. Prikradli so se trije tatovi in vzeli vse kar je imel. Ko je moški končal z molitvijo, je opazil, da razen škatle, nad katero je čepel v molitvi ni več vseh njegovih stvari. V tej škatli je bil ves njegov denar in dragocenosti. Takoj je vzel vsebino in stekel za tatovi ter vpil: 'Počakajte! Počakajte! Pustili ste nekaj vrednosti. Morda vi potrebujete te stvari bolj kot jaz.« Ko so tatovi to slišali, so mislili, da gre za past. Ko pa so videli, da nima orožja in je sam, so se vrnili k njemu. Človek jim je rekel: 'Zakaj mi niste povedali, da potrebujete te stvari? Z veseljem vam bom dal vse, kar potrebujete. Zdaj pa pojdite z menoj v hišo in kar potrebujete boste lahko imeli.« Tatovi so bili tako presunjeni, ko so videli nenavadno življenje tega pobožnega moža (ali »moža molitve«), da so se njihova življenja za vedno spremenila.

Če gre slepec po cesti in tipa okoli sebe je edino prav, da se mi, ki vidimo, umaknemo in se izognemo trčenju vanj. In če nas slučajno zadene, ne smemo biti užaljeni, ampak mu raje pomagajmo najti pot. Če nas to razjezi, samo dokazuje, da smo bolj slepi od samega slepca in da nam popolnoma manjka tako zdrave pameti kot človeškega sočutja. Podobno, če nas nekdo preganja, ker sledimo Resnici, bi morali – namesto da bi bili užaljeni – odpustiti in moliti za to osebo v Ljubezni. Če še naprej doživljamo nasprotovanje, ne izgubimo ničesar, saj zaradi Mojstra izkusimo Resnico, ki je naša nagrada.

Če služimo v Ljubezni, bo naše služenje obrodilo sadove. Če nekateri ljudje slabo govorijo o nas ali nas žalijo in kritizirajo, potem jih moramo še toliko bolj ljubiti. Lahko okusijo sladke sadove naše ljubezni. Ko nevzgojeni fantje vidijo drevo, na vejah katerega visijo slastni sadeži, včasih mečejo vanj kamenje. Drevo nima kamnov za metanje, ampak prostodušno deli, kar ima – sladke sadeže – brez godrnjanja in pritoževanja. Zato ne bodite malodušeni, če vas kdo žali in kritizira zaradi duhovnega življenja. To je znak, da dejansko hrepenijo po sadu, ki vam ga je dal Bog. In tudi če vas napadejo iz zlobe in kljubovanja, lahko še vedno ponudite duhovne sadove in razodenete Božjo Ljubezen.

Moč molitve... luč v temi...

Zelo pogosto lahko sporočilo o Božji ljubezni bolj učinkovito delimo z molitvijo kot z oznanjevanjem. Duhovna moč izžareva tiho in neopazno iz tistih, ki molijo in

razkrivajo duhovne resnice drugim, tako kot lahko nevidni radijski valovi iz močnega oddajnika prenesejo sporočilo tistim, ki so nanje uglašeni (ali 'usklajeni z njim'). Na ta način lahko iskalec dobi največjo pomoč od tistega, ki moli sam (na samem).

Kresnica s svojo utripajočo svetlobo in nekatere majhne rastline v Himalaji, kot najbolj lahko osvetljujejo temno džunglo. V globinah oceana so tudi majhne ribe, ki osvetljujejo to turobno temo. Še bolj pa bi mi morali biti luč za vse tiste duše, ki tavajo v temi tega sveta. Tudi če to vključuje tveganje ali nevarnost za nas same, bi morali goreče deliti svojo od Boga dano luč tistim, ki se spotaknejo in so v nevarnosti, da bodo izgubili pot.

Trpljenje

Iskalec: Sadhu, veliko govoriš o blagoslovih duhovnega življenja, toda zakaj je na svetu toliko bolečine in trpljenja?

Sadhu: Težko je razumeti skrivnost bolečine in trpljenja v svetu. Končno je korenina trpljenja v grehu, v ločenosti od Boga. Pa vendar Bog uporablja trpljenje, da nas pokliče v mir svoje prisotnosti. Če Bog ne bi mogel uporabiti bolečine in trpljenja za naše dobro, potem ne bi dovolil, da takšne stvari ostanejo na svetu. Pšenično zrno mora ležati v temnem drobovju zemlje, preden ga svetloba in toplota sonca prikličeta na prosto. Potem zraste v zdravo rastlino in obrodi sadove ...«

Kralj in kmet

„Bil je nekoč dober in pravičen kralj, ki je imel rad svoje podložnike in je hotel narediti vse, kar je v njegovi moči, da bi jim pomagal. Včasih je taval po svojem kraljestvu preoblečen v navadnega prebivalca, da bi izvedel več o njihovih problemih in težavah. Na ta način je upal, da bo našel načine, kako jim pomagati ...«

Večnost

'...Veliko je nesrečnih ljudi, ki se veselijo misli, da bodo po smrti vstopili v nebesa, ki pa se ne zavedajo, da se morajo nebesa začeti tukaj na zemlji. Kako bodo kdaj uživali v kraju, ki ga niso vajeni? Vidim veliko ljudi, tudi med pobožnimi, ki v tem kratkem zemeljskem življenju ne morejo živeti v harmoniji? Jaz ne verjamem v religijo, ki ponuja nebesa šele po koncu tega življenja. Res je, da naše bivališče ni tukaj; naš pravi dom je nekje drugje. Toda mnogi od tistih, ki čakajo na nebesa, bodo ugotovili, da jim je duhovno kraljestvo tuje in da jim (tam) nikakor ni všeč ...«

Opozorilo zahodu

'...zahod je kot Juda Iškarijot, ki je jedel z Jezusom, a ga je kasneje zanikal. Zahod naj se boji usode, ki je doletela Judo, da se ne obesi na drevo znanja / znanosti...'

'...Nekoč, ko sem bil v Himalaji sem sedel na bregu reke; Iz vode sem vzel lep, trd, okrogel kamen in ga razbil. Notri je bil popolnoma suh. Kamen je ležal v vodi zelo dolgo, a voda ni prodrla vanj. Enako je s 'krščanskimi' ljudmi Zahoda. Stoletja so bili obdani s krščanstvom, popolnoma prepojeni z njegovo blaženostjo, vendar Učiteljeva resnica ni prodrla vanje. Napaka ni v krščanstvu; razlog je prej v trdoti njihovih src. Materializem in intelektualizem sta zakrknila njihova srca. Zato me ne preseneča, da veliko ljudi na Zahodu ne razume, kaj krščanstvo pravzaprav je ...«

Iskalec in Učitelj

Nekoč je živel bogat človek, ki je užival v razkošnem življenju. Toda na žalost ni imel sina. Svojim prijateljem in ženi je govoril: 'Oh, molite zame, da bi mi Bog usmiljeno podelil sina, ki bo podedoval moje posestvo in ohranil ime in ugled moje družine.' Po določenem času je Bog uslišal njegove molitve in mu podaril lepega in obetavnega sina...«